

Det er derfor kun min Hensigt, idet jeg tager Ordet i denne Sag, her at give et Udtryk for de fra saa mange Sider fremkomne Udtalelser om, at en Reform i vor Fallitlovgivning virkelig ønskes og ansees for nødvendig. Jeg troer, at det er almindelig anerkendt, at netop fordi vor Handel og Omsætning i de sidste 10—12 Aar, navnlig efter den nye Næringslovs Indførelse, har modtaget en ganske betydelig Forandring i sin hele Skikkelse derved, at Handlende med høist forskjellig Bedrift ikke længere ere bundne til visse Næringspladser, men kunne etablere sig paa mange forskjellige Steder rundt omkring i Landet, — derfor ere de retslige Forhold i Tilfælde af Skiftebehandling blevne mindre og mindre fyldestgjørende og ikke engang svarende til det, som hidtil har været gjældende paa de Pladser, hvortil Handelen tidligere var indskrænket i Byerne. Skjøndt dette nu vel nærmest peger paa det reent Administrative, saa kan det dog ikke nægtes, at den Forandring i Handelsforholdene, som mangfoldiggjør Handelspunkterne og Handelsbedrifterne og tillige de administrative Personers Antal, som faae med Fallitsager at gjøre, tillige gjør det vigtigt, at sikre og rigtige Principer, afspejlede efter de nye Forhold, blive indførte i selve Lovgivningen. Den cærede Forespørger er nu imidlertid i flere Punkter gaaet ud fra visse Grundsætninger for en saadan Forandring, med Hensyn til hvilke jeg dog maa tillade mig at sige, at jeg afviger ikke saa lidt fra ham. Det synes, som om den cærede Forespørger meente, at der burde gives den, som fandt sig insolvent, en Slags yderligere Tilskyndelse end den, der hidtil har været i vor Lovgivning, til hurtigt at opgive sit Bo; men jeg troer rigtignok, at det fra et almindeligt handelspolitisk Standpunkt maa i høj Grad tilraades at være varsom overfor dette Punkt. Det er min bestemte Mening, at der snarere kan anrettes for megen Ulykke ligeoverfor Handelens og Omsætningens Fremme og ligeoverfor den almindelige Credits heldige Trivsel derved, at de Handlende for hurtigt og for letfindigt, om jeg maa udtrykke mig saaledes, saasnart de finde, at de ere insolvente eller at deres Forretning ikke gaaer, da strax

opgive Boret; derved afstedkommes meget ofte ikke alene for dem selv, men navnlig for alle dem, med hvem de staae i Forbindelse, saadanne Banskkeligheder, som paa ingen Maade kunne siges at kunne bestaae med en helbig Udvikling af Handelsstanden. Dernæst maa jeg tilstaae, at det forekommer mig, at en Forbedring i vor Fallitlovgivning ikke nødvendigt staaer i Forbindelse med den store Procesreform, end ikke for det Spørgsmaals Vedkommende, hvilken Barighed der skulde være for Bevarelsen af den erhvervede Sikkerhed, som en eller anden Creditor maatte have faaet maaskee endogsaa kort Tid førend selve Falliten. Men i hvert Tilfælde, saa er der Punkter, hvortil Interessesen fra de Handlendes Side nok saa meget knytter sig, og som paa ingen Maade staae i Forbindelse dermed. Hvad man fremfor noget Andet ønsker i Handelsstanden rundt omkring i Landet, er en virksom Tilskyndelse for Fallenten til indtil det Sidste at føre sine Bøger og i det Hele sin Bedrift paa en saa aaben og senere documentabel Maade, at Creditorerne, naar Boet kommer under Behandling, kunne have et klart Indblik i, hvilke Transactioner der er foregaaet. I den Henseende har Lovgivningen hidtil viist sig aldeles utilstrækkelig. Jeg troer, at det, som en Fallitlovgivning nærmest nu skulde indskærpe, er enten ved Begunstigelse for den Fallent, som har ført fuldstændige Bøger, eller ved Skærpe i Retning af Straf i Undladestilfælde, at paa alle Maader en Klarhed med Hensyn til, hvad der er foregaaet fra Fallentens Side under hans Handelsvirksomhed lige indtil Fallitens Indtrædelse, kan komme frem. Naar det virkelig skeer, da troer jeg ogsaa, at der i den almindelige Straffelovgivning og paa anden Maade er tilstrækkelige Midler til at hindre, at virkelig Svig eller Bedrageri finder Sted. Men det, som nu desværre saa ofte finder Sted, er, at der aldeles ikke bliver tagt taget de allernødvendigste Regler

Rettelser.

Sp. 6885, Lin. 1 f. n.: „Landstinget“, læs: „Landet“,
 6948. Lin. 23—24 f. o.: „Rigsdagsmanden for
 Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Maasløff)“
 læs: „Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Amts
 1ste Valgkreds (Hall)“.